

تبیین نقش اقلیم در شکل‌دهی به سازه‌های سنتی پایدار در اقلیم گرم و خشک ایران

اباصلت عسکری رابری^{۱*}، مهسا مشایخی میانجی^۲

^۱ عضو هیات علمی دانشگاه حکیم سبزواری. پست الکترونیکی: aabasalt@yahoo.com

^۲ دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه حکیم سبزواری. پست الکترونیکی: m.mashayekhimianji@gmail.com

چکیده

عدم توجه به بنیادهای پایداری در معماری سنتی ایران و عوامل گوناگون موثر بر آن، پیکری فرسوده و ناپایدار از بافت شهری به جای گزارده است. بدون شک پیشرفت تکنولوژی ضرورتی است که از آن نمی‌توان چشم پوشید، ولی این عامل نباید ارزش‌های ما را خصوصاً در زمینه پایداری محیط زیست دستخوش مخاطره نماید. در همین راستا می‌بایست راهکارهای فراموش شده در طراحی پایدار شناسایی شده و با به روز نمودن آن‌ها با توجه به تکنولوژی‌های موجود، از آن‌ها در طراحی ساختمان‌هایی پایدار استفاده نمود.

سکنی‌گزینی انسان در نواحی کویری، جز در پرتو بهره‌برداری هوشمندانه از مواهب طبیعی و تعدیل و تلطیف نمودن شرایط سخت و آب و هوایی این مناطق میسر نبوده است. با توجه به این‌که معماری سنتی ایران در مناطق گرم و خشک دارای پشتوانه‌ای غنی از جنبه‌های گوناگون پایداری است؛ بررسی این ویژگی‌ها می‌تواند در خدمت برنامه‌ریزی، طراحی و مردمی نمودن محیط زندگی امروز قرار گیرد.

بنابراین در این مقاله سعی شده است تا با مطالعه ویژگی‌های معماری سنتی در اقلیم گرم و خشک از نظر پایداری و با توجه به نکات مثبت و قابل تطبیق شیوه‌ی زندگی امروزی و با بهره‌گیری از مزایای تکنولوژی در طراحی با در نظر داشتن معماری سنتی، فرصتی فراهم شود که در ادامه‌ی روند مذکور و در تطبیق و ترکیب آن با شرایط زمانی حال در راستای مدیریت و بهینه‌سازی انرژی گام‌های بیشتری برداشته شود.

واژه‌های کلیدی: پایداری، سازه‌های سنتی، اقلیم گرم و خشک، بهینه‌سازی انرژی